



Je bent al langer dan vandaag actief op de parochie. Hoe is dit allemaal begonnen en wat waren je drijfveren?

Toen ik begon les te geven in Zevegem, was er juist nood aan een vervangend catechist voor vormselcatechese in kleine groepjes. Men vroeg mij om mee te werken en ik ben er zonder enige ervaring aan begonnen. Ik was niet gelovig opgevoed van thuis uit, maar wel naar katholieke scholen geweest. In Zevegem maakte ik kennis met het parochiaal leven, en ben ik geleidelijk aan gaan ontdekken wat een parochie is en wat het betekent om op zondag samen te komen, te vieren en vandaaruit – gevoed- weer verder te gaan.

Dankbaar om het vertrouwen dat ik al die tijd kreeg ben ik tussen 1992 en vandaag meer parochiale engagementen aangegaan. Na een periode van ziekteverlof in 2010 heb ik dan in 2011 en 2012 loopbaanonderbreking genomen in het onderwijs.

Sinds september is Sanne onze pastor, onze pastoraal vrijgestelde. Zij is afkomstig van Deinze. Na haar studies aan de normaalschool kon ze in 1992 onmiddellijk aan de slag in de Vrije Basisschool Zevegem. Ze werd er juf van het vierde leerjaar. 18 jaar stond Sanne voor de vierde klas. Na enkele jaren werd ze zelf inwoner van Zevegem waar ze samen met haar echtgenoot Lucas in Het Wijngaardeke woont.

Ik kon in die periode, naarmate ik terug beter werd, steeds meer taken opnemen in de parochies en mocht zo nog meer ervaren hoeveel deugd het doet om te leven vanuit dat eeuwenoude verhaal. Men vroeg mij soms waarom ik er zoveel bijneem of doe, maar het komt vanzelf. Ik voel mij als dat vogeltje ergens diep in een bos dat zingt. Met of zonder publiek en de ene dag luider of schoner dan de andere dag, maar altijd is er een melodietje. Omdat het niet anders kan ; ik kan niet anders dan bezig zijn met pastoraal...het is een lied dat vanbinnen zingt.

Geleidelijk aan raakte kwam ik meer in contact met de parochie De Pinte en groeide ook betrokkenheid daar.

Na twee jaar loopbaanonderbreking was het moment gekomen om te kiezen. Het was voor mij niet moeilijk om 'ja' te zeggen tegen de pastoraal. Het was wel moeilijk om 'nee' te zeggen tegen de school. De kinderen, de klas zijn me ontzettend dierbaar. Elke leerling, ouder, collega, elk schoolrapport, groot of klein project, elk zorgplan en elk lied dat we samen gezongen hebben; het maakt deel uit van wie ik ben,

het maakt deel uit van mijn dankbaarheid en ik draag het mee. Elk en alles heeft iets in mij achtergelaten: een woord, een zin, een lied, een lach, een traan, een ontroering, een wijsheid, een les.

De school is misschien een bladzijde in mijn leven die omgedraaid is, maar die bladzijde is er niet uitgescheurd. De school maakt deel uit van mijn levensboek, het is deel van de weg die ik ga. En ik ben nog een beetje verbonden met de school via het kinderkoor of in de voorbereiding van de eerste communie.

Toch voelde ik dat ik na jaren zoeken niet anders kon dan – wat sommigen noemen- 'springen'. Een keuze die je trouwens maakt samen met je echtgenoot.

Die sprong is een 'ja' als antwoord op de liefde, aan mensen gegeven. Ik las ooit: christen zijn is drager zijn van Gods liefde en tederheid en aan die genade gestalte geven. En nu bedoel ik allerminst dat wie een voltijdse baan heeft dat niet kan. Alleen ben ik dankbaar dat ik daar nu zelfs voor 'vrijgesteld' word.

Wat wel leuk was, was dat niemand echt verbaasd was over mijn keuze.

Ik ervaar mijn 'pastor zijn' niet als werk. Het is momenteel nog vreemd voor mij dat er economische aspecten of principes verbonden zijn aan mijn geloof dat ik gratis ontvang en probeer door te geven. Wat niet wegneemt dat ik de mensen van de VZW (en bij uitbreiding de vele sponsors) uitermate dankbaar ben. Zij zorgen ervoor dat het juiste kader er is voor een tewerkstelling.

Of het dan een roeping is ? Dat heb ik lang niet durven geloven en niet durven zeggen. Stilaan kon ik niet anders dan het wel geloven. Het voelde uiteindelijk meer als een schreeuwen, als een blijvende onrust, dan nog als een roepen. Ik geloofde het dus wel al, maar durfde het niet echt zeggen.

Lang dacht ik dat roeping iets was voor buitengewone mensen of dat –door het uit te spreken- ik mezelf een bepaalde status zou aanmeten. Tijd en contacten en lectuur hebben me doen inzien dat geen van die twee waar is. Dus ondertussen durf ik zowel geloven als zeggen dat wat me overkomt spreekt van een roeping. Niet zozeer als 'vroomheid', maar wel 'echtheid'.

Kan je eens een 'doorsneewerkweek' beschrijven?

Elke dag en elke week is anders. Op een paar werkgroepen na zien mijn dagen er trouwens nu nog niet zo heel anders uit dan toen ik de voorbije jaren als vrijwilliger voor de parochies werkte. Dat zal en mag natuurlijk veranderen in de toekomst.

Maar een doorsnee werkweek zou je als volgt kunnen weergeven:

In de voormiddag probeer ik administratieve zaken te regelen: mails beantwoorden, vergaderingen voorbereiden of verwerken, aankondigingen inhoud/vorm geven en publiceren/verspreiden langs verschillende kanalen, de website bijwerken, planning/inhoud van verschillende werkgroepen coördineren/linken, liturgie voorbereiden, ... Als ik trouwens bezig bent met de voorbereiding van de liturgie dan vergeet ik uur en tijd. Ik 'kruip' helemaal in het thema dat het evangelie van die viering is.

's Voormiddags ben ik ook al eens weg voor een begrafenis.

De namiddagen probeer ik eerder vrij te houden voor praktische zaken en voor bezoeken bij iemand die ziek is,

pas weduwe geworden is, voor doopbegeleiding,...

's Avonds is er dan dikwijls een vergadering. We werken immers (gelukkig!) met vrijwilligers die overdag gaan werken. Er zijn vergaderingen met de vormselcatechese, de parochieploeg, doopcatechese, de werkgroep gezinsvieringen, infoavonden voor de communies, liturgische werkgroep, de dekenale conferentie...

En op zondag is er de eucharistie. Soms ben ik in Zevegem, soms in De Pinte, regelmatig vier ik op alletwee de plaatsen.

Daartussen lopen ook bv. de activiteiten van de vormselcatechese op beide parochies en probeer ik vorming of studie voor mezelf in te lassen. Ik heb, verspreid over de voorbije jaren, pastorale en theologische vorming gevolgd. Ik volgde ook de School voor Geloofsverdieping en lees veel. Ik heb dit absoluut nodig, het doet ook deugd en je krijgt nieuwe invalshoeken en je komt of blijft op het juiste spoor.

Wat ik wel al ondervonden heb, is, dat je niet alles mag 'volplannen'. Ik moet marges nemen en niet dicht op deadlines werken omdat er soms onverwachte zaken tussenkomen: mensen die komen vragen om eens mee naar de kerk te gaan bv. om iets

uit te proberen voor een viering, vrijwilligers die afspraken komen maken rond bepaalde activiteiten (bv. soep op de stoep), iemand die ziek valt en die je graag eens wil bezoeken,...

Pastoraal is dienstbaarheid. Als je dienstbaar wil zijn, moet je beschikbaar zijn. 'Er zijn' is Gods meest menselijke vorm van nabijheid. En ik weet dat veel andere mensen dit ook zijn.

Alleen ben ik (en dat is een luxe – dat besef ik) dankzij deze functie nu vrijgesteld van een andere job om aan pastoraal te kunnen doen. Dat is althans hoe ik 'pastoraal vrijgestelde' interpreteer en hoe ik het kort uitleg aan wie het me vraagt.

Sommige mensen denken misschien dat ik nu hun taken zal overnemen of uit handen nemen, maar dat is de bedoeling niet. Het is eerder de bedoeling dat ik vrijwilligers aanmoedig en ondersteun.

En ik ben geen surrogaat-priester natuurlijk. Maar met mijn aanstelling als pastor en mijn aanwezigheid in de liturgie, kiest de parochie De Pinte-Zevegem voor een Kerk waar er plaats is voor leken en voor vrouwen. Ik bedoel niet enkel plaats voor een pastor, maar voor vele toegewijde mensen. En dit is niet omdat we - uit noodzaak - moeten, maar omdat we het zo willen.

Binnen de parochieploegen en binnen VZW is wel aangegeven dat we best oog hebben voor meer 'zichtbaarheid'. Al is dat niet mijn doel toch begrijp ik dat dat noodzakelijk is.

En als ik ergens kom is het niet omdat ik er moet zijn omwille van een taak, maar omdat ik er wil zijn, omdat het goed doet er te zijn. Ik wil aandacht hebben voor het kleine (als een telefoontje) en niet alleen voor de grote gebeurtenissen in de week.

Plus,...als ik ergens kom, kom ik niet om iets 'op te lossen'. Ik heb trouwens niet de bedoeling gaten op te vullen of plots grote dingen te doen, ik kan alleen proberen te getuigen van een Aanwezigheid.

Geen grote daden van liefde dus.
Enkel kleine daden, mét liefde...

Op je aanstelling in De Pinte kwam de Ark Drongen meevieren. Je hebt een bijzondere band met de Arkgemeenschap?

De eerste Arkgemeenschap werd in 1964 gesticht door Jean Vanier. Nu zijn er al gemeenschappen verspreid over de hele wereld. Vanuit een christelijke inspiratie wonen mensen met en zonder beperking samen.

Ons eerste gebod, zegt Jean Vanier:, is iedere dag vieren dat we geliefd zijn. En dat voel je in de Ark.

We maken mekaar tot wie we zijn (gij mij en ik u) en in dat verhaal tussen ons ervaren we Gods liefde. Het is het evangelie in de praktijk.

Toen ik enkele jaren geleden hoorde dat er in Drongen een Ark-gemeenschap kwam, wou ik er van in het begin bij betrokken zijn. Ik was van thuis uit gewoon om te gaan met mensen met een beperking en ik deed als jong meisje al vrijwilligerswerk in het MPI in Bachte-Maria-Leerne.

Je kan op verschillende manieren verbonden zijn met de Ark-gemeenschap. Ik ben 'vriend van de Ark'. Dat betekent: je bent altijd welkom en zij kunnen jou bellen om iets te vragen, om beroep op je te doen. Ik kan niet altijd ingaan op hun vraag, maar de keren dat ik het wel doe, beleef ik er heel veel deugd aan.



Hoe zie jij de toekomst van de parochies?

Er verandert veel. Het 'christendom' wordt 'christen zijn' of zelfs 'christen worden' (dat is ook het thema van de geloofsgesprekken).

Er is veel gebeurd in de geschiedenis van de katholieke Kerk waardoor geloof voor sommigen eerder ballast dan bagage werd. Er zijn ook pijnlijke of irrelevante dingen gebeurd.

Paus Franciscus zegt in een interview: 'Wat de Kerk vandaag het meest nodig heeft, is het vermogen om wonden te helen en om de harten van de gelovigen aan te wakkeren, dit tezamen met nabijheid en meevoelen. Ik beschouw de Kerk van vandaag een beetje als een veldhospitaal net na een slag. Het heeft geen zin aan een zwaargewonde te vragen hoe hoog zijn cholesterolgehalte is en hoe het zit met zijn suikergehalte. Men moet eerst zijn wonden helen, pas nadien kan men over de rest praten. Wonden helen, wonden verzorgen,... en men moet van onderuit beginnen.'

Onze seculiere tijd schept een gunstig klimaat voor verandering. Het is gepast om aan herbronning te doen en daar, bij de bron, inspiratie op te doen.

We kunnen en mogen in deze tijd terug naar de kern. Willem Vermandere zingt er over: 't zijn niet de dogma's - 't is 't geloof, 't zijn niet de regels - 't is 't spel, 't is niet de voorkant - 't is de kern.

I.v.m. de toekomst van onze parochies: we hebben in De Pinte en Zevegem de luxe van twee levendige gemeenschappen te hebben. Elders is het dikwijls anders. Alleen al een project als een 'pastor' aangaan (en bezoldigen) vanuit de gemeenschap is een optie die geen enkele zin zou gehad hebben zonder de vele vrijwilligers die voor en achter de schermen de parochies vorm geven.

Een plan voor de toekomst noemen kan ik niet. Het heeft geen zin dat ikzelf daar in mijn eentje over fantaseer. En het heeft ook geen zin om de toekomst te reduceren tot een plan. Het is een kwestie van op weg zijn. Als we dit vanuit de juiste inspiratie doen, dan kunnen we vol vertrouwen zijn. Dat betekent niet dat we passief moeten zijn. We gebruiken de bijbel – die bijlicht en ons verbindt met God en met elkaar- als oriëntatie, als GPS, als anker.

Het is geen weg van 'weten' en 'bereiken', maar een weg van zoeken en durven vragen, samen met de mensen die er zijn. Niet om het antwoord op de vraag te vinden, wel om de vraag te 'leven'. Ons geloof geeft onze vragen wel onderdak...

Al kan ik geen plan van de toekomst maken, toch hoop ik op een aantal zaken:

Ik hoop op een uitnodigende Kerk, waar iets te ervaren of te beleven valt dat echt is, dat deugd doet en dat gestoeld is op traditie en identiteit.

Ik hoop op een laagdrempelige Kerk met een duidelijk verhaal. Dit kan in een moderne en creatieve taal, weliswaar vanuit een juist verstaan van de traditie. Daarom is vorming voor mij zo belangrijk.

Ik hoop op een Kerk met een liturgie die voedt en zendt tot verkondiging en diaconie. Een diaconie die gebeurt zonder schijnwerpers en zonder microfoon.

Ik geloof sterk in nieuwe wegen van catechese voor de gehele gemeenschap. Iedereen catechist. Iedereen leerling. Levenslang. Die uitnodiging en ervaring is ook voor mij de poort geweest.